

да намъри станцията „Северенъ полюсъ“ и да доведе зимовниците, които сега се намираха на единъ откъслекъ отъ тъхния леденъ блокъ. Наистина, откъслекътъ бѣ голъмъ и всичко на него бѣше имъ запазено, но нали и той можеше да бѫде разбитъ на късове!...

И тънешъ въ гъстата мъгла „Мурманъ“ потегли въ открито море.

Бѣ тъмна полярна нощ. Само въ кабината на капитана се виждаше свѣтлина. Наведенъ надъ работната си маса, капитанъ Котцовъ правѣше съ пергелъ нѣкакви измѣнения въ разгънатата предъ него карта.

На четвъртия денъ „Мурманъ“ се намъри въ силно развълнуваното Норвежко море. Вълните съ оглушителенъ плѣсъкъ прехвърляха горната куверта. Бурята мѣташе тежкия корабъ като лека трѣсчица и като гумени топки подхвърляше отъ едно на друго място пълните съ бензинъ бѣчви на куверта. Привечеръ тя се усили.

Евгений Фьодоровъ

Неочаквано управлението на кормилото се прекъсна, и безпомощниятъ корабъ се намъри въ пълна властъ на вълните. Потъването му бѣ неизбѣжно. Само поправката на кормилото можеше да го спаси. Обаче, помѣщението, презъ което трѣбваше да се мине, за да се иде до кормилото, бѣ пълно съ вода.

— Дайте ми винтовия ключъ! — извика машинистътъ Братановъ.

Съ рисъкъ за живота си той се хвърли въ пълното съ вода помѣщение и, плавайки подъ водата, намъри желѣзната тапа на дъното. Като нагласи ключа върху тапата, той почна да я отвинтува. Съ прекъсвания да

